

IV. 2.

Scéna a rozesazení štamgastů:

V levé části (vše z pohledu diváka) uprostřed bude Adamova „pozorovatelná“, tj. stůl/lavice se židli, kde proběhne jeho rozhovor s Evou (asi celý vestoje). Uprostřed na nižší rovině bude sedět hegelíán, vpravo od něj na vyšší rovině lavice a 4 židle, na kterých budou sedět zleva Š3 (trochu na boku lavice), Š1 a Š2 (vedle sebe za lavicí), židle nejvíce vpravo (opět trochu z boku) bude volná.

Štamgast 1 (dokončuje větu, jak nabývá na životě): „... a jinak to nebude, to vám říkám!“
Tady zřejmě musí být jiná věta: Tato totiž ukončuje nějakou debatu, avšak Š1 o kousek dále říká, že právě o něčem mluvil, tedy by to mělo být něco známého. Ale ostatní štamgasti berou vyprávění o občance také jako něco nového. Tedy – nejjednodušší řešení by bylo, kdyby tady Š1 naopak otevíral debatu, např. „Tedy pánové, já vám teď musím něco říct.“ Nebo tak nějak.

Adam: Stojí někde za hegelíánovými zády. „Myslíte, že bych se mohl připojit?“

Štamgast 2 (bujare, bouchne rukou do stolu v místě prázdné židle): „Jistě, občane! Naše diskuze je otevřena pro všechny.“

Šotek podává židli, Adam usedá, utrápeně se nadechne, vydechne a svěsí hlavu. Štamgasti se opřou o opěradla, čeká se na prolomení ledů.

Štamgast 3: Zvesela – „však určitě nejde o nic vážného“. „Ale občane, děje se něco? Vypadáš nějak skleslý na duchu!“

Hegelián (náhle ožívá – vstane, otáčí se přes svou levou ruku): „Duchu?“ hned se zase vrací do zamyšlení

Adam: Stále sklesle. „Potřebuji přivést na jiné myšlenky, pánové. Hegelián zklamaně sedá. – Teprve teď Adam zvedne hlavu. O čem je zrovna řeč?“

Štamgast 1 (furiantsky): „Zadrž mě, jestli je pro tebe téma příliš žinantní, příteli, ale chtěl jsem zrovna mluvit (kvůli návaznosti na předpokládanou změnu v první větě) mluvil jsem zrovna o jedné občance, kterou jsem včera potkal.“

Adam: „Tedy o ženách? A vlastně proč ne, konečně trochu lidské přirozenosti. Bouchne do stolu nebo se aspoň o stůl opře a sedí už víceméně zpříma. Bavme se, jak se sluší na muže v hospodě. Hostinský?“ vyhlíží, odkud přijde hostinský, ale nedočká se

Štamgast 1 (zasněně; nakloní se nad stůl, spiklenecky mluví k Š2 a Š3): „To vám byla žena. Ta měla vše na svém místě. Jakmile jsem ji spatřil, věděl jsem, že mě čeká výjimečný večer.“

Štamgasti 2 a 3: Jeden z nich radostně zabouchá do stolu. „Ohó!“

Adam (spěšně): „Ohó! Ano! Hostinský!“ Jen zvedne ruku, jinak visí na rtech Š1.

Následující repliky Š2, Š3 a A. musejí rychle navazovat na repliky jim předcházející, aby se vyjádřila jejich vzrušená zvědavost.

Štamgast 3: „Pověz, jaké měla kvality.“

Štamgast 2: „Poděl se!“ Plácne Š1 po rameni.

Adam: „Jistě byla velmi... živelná.“

Štamgast 1: Pyšně, téměř smyslně. „Ohnivá!“

Štamgast 2: „Tedy snad i trochu divoká?“ Nakloní se k Š1.

Štamgast 1: Frajersky se opře o židli, napjatýma rukama pak o hranu stolu. „To se nedá popsat!“ A spokojeně přijímá obdiv a závist ostatních.

Adam: „Ohó!“

Štamgast 3: „Zkušenost jí tedy nechyběla!“

Štamgast 1: „V nejmenším ne.“ Vrátí se tělem ke stolu.

Adam: „Ohó! Povězte! Co na ní bylo nejlepší?“ Snaží se přes Š2 naklonit k Š1.

Štamgast 1 (Hrané přemýšlení, chvíli je schválně napíná, uznale): „Jazyk.“

Adam (šokovaně): „Jazyk?! No páni!“ Informace jej usadí do židle.

Štamgast 1: Teď už otevřeně – už nevydrží, aby se nepochlubil nejdůvěrnějšími detaily: „Kdybyste viděli, jak vášnivě – zdůraznit, pauza – ona... mluvila.“

Adam (nejprve překvapen, pak se zklamaně odvrátí): „Mluvila?“

Štamgast 1: „S takovou bych rozprávěl celou noc. To vám byla diskuze! Tak duchaplná!“
Gesty zážitek zveličuje, aby stupňoval závist.

Hegelián: „Duchaplná? Opět vstane.“

Štamgasti 2 a 3: „Ohó!“ Druhý z nich zabouchá do stolu.

Adam (zklamaně): „Ohó. Hm. Obsluha? Tak chodí tady někdo?“ Vstane, otáčí se na všechny strany.

Štamgast 2: Překvapeně, trochu podezřavě. „Poslyš, občane, na koho ty tu pořád voláš?“

Adam poodejde dva tři kroky, hledá číšníka.

Adam: Vrací se. „Popravdě, pánové, rozhodl jsem se dnes zpít do němoty. Zastaví se u své židle, stále vestoje: Ostatně, co pijete?“

Štamgast 3: „Obecně?“ štamgasti po sobě hází pátravými pohledy. „Vodu.“

Adam: Strne, upře pohled na diváky, ztěžka dosedne. „Jímá mě neblahá předtucha.“ Vzchopí se, odhodlaně – buď anebo. položí lokty na stůl, promluví k ostatním zasvěceně „Pánové, uděláme si jasno. On mi tady nikdo nic k pití nepřinese, že ne?“

Štamgast 3: Překvapeně, až odsuzovačně. „A proč se toho stále domáháš? Přece jsi nepřišel do hospody, abys tu pil?“

Adam: Zoufale, skoro hystericky. Poslední naděje na příjemný zážitek právě padla... „A od čeho by jinak hospody byly?“

Štamgast 2: Rozhlédne se, od všech kolegů i diváků očekává souhlas. „Od nepaměti přece slouží jako místo veřejných rozprav!“

Adam: Nádech, žalostný výdech. „To jistě, ale... hospoda bez chlemtání? Naprázdo polkne. Vždyť je to ... učiněný ... protiklad!“

Hegelián: „Protiklad?“

Adam: Stébla se chytá... „A kam mám tedy jít, když chci utopit svůj žal v alkoholu?“

Štamgast 1: Soucitně. „Ale občane... Rázně, nekompromisně: alkohol je přeci v naší obci zakázaný!“

Adam (skládá hlavu do dlaní) Už to nesnese, musí se projít: Dozadu.... „Tohle je zlý sen. ... otočí se, vrací ke své židli... Předpokládám, že nadávat na politiky tu také nebudete, že? ... opře se o opěradlo židle, už ani nečeká kladnou odpověď. A co rozebírat ~~dobírat~~ si výsledky svých oblíbených sportovních klubů?“

Štamgasti 3: „Tak... když už to zmiňuješ, poslední utkání se vcelku vydařilo.“

Adam (s nadějí a zájem si sedne): „Opravdu? Máte tu sportovní kluby?“

Štamgast 1 (nadšeně jej vyvádí z omylu a poučuje): „Řečnické kluby! A jaké to máme skvělé rétory!“ štamgasti horlivě přikyvuji: Jo, jo, jasně!

Adam (spráskne ruce): „To nemůže být pravda!“ škemrá „A co třeba někoho pomluvit? Na někoho si zanádat? Nakydát nějakou špínu? Taky ne?“

Štamgast 2: Opatrně, podezřavě – to by mohlo být nebezpečné! „A na koho bys chtěl nadávat, občane?“

Adam: Rozhodí rukama. „Já nevím... Vždyť přece musí být někdo, pauza koho nemáte rádi.“

Štamgast 3 (opatrně, po chvíli, spojí ruce na stole): „Nu... Jsou tu karteziáni...“

Adam: „No vida.“

Štamgast 1: „A taky novokantovci.“ Případně v podobě: Já nemám rád novokantovce.

Adam (potěšeně): „To je ono! Kdo dál?“

Štamgast 2: „Co třeba skeptici?“

Adam: Nahazuje udičku, začíná se rozehřívát. „A co Fichte?“

Štamgasti: Jeden po druhém, jeden přes druhého. Zatím nejsou v ráži. „K čertu s Fichtem!“

Adam: „K čertu s Fichtem! A Schelling? K čertu s Schellingem!“ Odmávne jim odpověď.

Štamgasti: „K čertu s Schellingem!“

Adam: „A Hegel? K čertu s Hegelem!“ Zase mávne. Nic. Nejistěji mávne znovu. Potřetí jen zvedne ruku a zarazí se.

Hospodská diskuze v Obci – má ukázat, jak to tam vypadá, tj. že to je pro našince velmi nestandardní a neočekávané pojetí hospody. Tentokrát jde jednoznačně o „zvláštnost“ Obce, Adamovy (ne)schopnosti k té podivnosti nijak nepřispívají.

Dramatický posun spočívá v zapříčinění následujícího souboje, jinak se jedná o zprostředkovaný popis stavu.